

Sygn. akt II UK 127/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. obecnie Syndyka masy upadłości B. Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
przy udziale zainteresowanego T. K.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację B. Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 grudnia 2014 r. oddalającego odwołanie spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 28 stycznia 2013 r. Zaskarżoną decyzją ustalono, że zainteresowani M. W. i T. K. jako osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podlegali w styczniu 2006 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu i spółka - jako płatnik - była zobowiązana do opłacenia z tego tytułu składek. Sąd Okręgowy, oddalił odwołanie odnośnie do T. K.

i zmienił decyzję odnośnie do M. W., stwierdzając, że ten nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w spornym okresie.

Według przyjętych ustaleń, zainteresowanego T. K. i spółkę - firmę usługową - łączyła umowa o wykonanie partii zestawów promocyjnych kosmetyków zamówionych przez producenta chemii gospodarczej C. S.A., nazwana umową o dzieło, której wykonanie powierzono wykonawcom. Mieli za zadanie spakowanie zadanej liczby produktów zestawów promocyjnych chemii gospodarczej na terenie C. w W..

Sąd Apelacyjny zważył, że czynności wykonawcze podejmowane przez zainteresowanego w ramach umowy wiążącej go ze Spółką B. nie były charakterystyczne dla umów rezultatu, lecz właściwe dla umów starannego działania i wbrew nazwie „umowa o dzieło” zakwalifikował je jako umowy o świadczenie usług, a w konsekwencji – oddalając apelację – stwierdził obowiązek ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.).

Skargę kasacyjną płatnika oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji oraz niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w wyniku bezzasadnego pominięcia i nieprzeprowadzenia zgłoszonego przez wnioskodawcę dowodu z zeznań świadków wnioskowanych przez Sądem pierwszej instancji oraz nierozpoznanie postanowień Sądu pierwszej instancji oddalających wnioski dowodowy w tym przedmiocie. Zarzut naruszenia prawa materialnego poparto stwierdzeniem, że strony nie były zobowiązane w umowie do sprecyzowania w sposób zindywidualizowany konkretnego dzieła, a doprecyzowały to w drodze wzajemnych ustaleń, oraz że ustalenia faktyczne powinny prowadzić do wniosku, iż wnioskodawcę z zainteresowaną łączył stosunek prawny odpowiadający przedmiotowo istotnym elementom umowy o dzieło. Zarzucono także naruszenie prawa materialnego – art. 65 § 2 k.c. przez błędną interpretację oświadczeń woli stron, art. 734 w związku z 750 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że zawarto umowy o świadczenie usług i art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

(jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) przez niewłaściwe zastosowanie w związku z błędnym przyjęciem, że umowy zawarte między wnioskodawcą a zainteresowanymi były umowami o świadczenie usług.

We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymieniono przyczyny ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „czy gotowy zestaw promocyjny produktów kosmetycznych obejmujący określoną ilość składników wchodzących w skład zestawu oraz wymagający jego przygotowania od podstaw tj. od złożenia kartonika, przez odpowiedni dobór elementów składowych, aż po jego zapakowanie jest dziełem tj. wytworem indywidualnym wykonawcy”.

Skarżący podniósł też, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny naruszył przepisy prawa materialnego i przepisy postępowania wskazane w podstawach skargi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle jurydyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani – oczywiście – do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.). W orzecznictwie Sąd Najwyższego wielokrotnie wskazano, że twierdzenie o występowaniu takiego zagadnienia jest uzasadnione tylko wtedy, gdy nie było ono rozstrzygane przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy

wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467 lub z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

W niniejszej sprawie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, ze wskazaniem na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., sformułowano zagadnienie, które nie ma waloru zagadnienia prawnego. Kwalifikacja umowy stron nie budzi kontrowersji, ustalono bowiem, że indywidualnie oznaczony rezultat nie był przedmiotem umów zawieranych między skarżącym i zainteresowaną, a realizacja umowy polegała na wykonywaniu powtarzalnych, technicznych czynności. Te stwierdzenia wypływają z ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Odwołanie się do argumentów wskazujących, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona jest nielogiczne, gdy przedstawia się istotny problem prawny wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a także nietrafne, skoro z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, nie wynika, że przytoczone w niej podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).